

Jennifer
McMahon

POZVÁNÍ

Pozvání

Copyright © 2019 by Jennifer McMahon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Lustigová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0512-2 (pdf)

Pozvání

JENNIFER McMAHON

*Už je to dlouho, co jsem se pokusila přesvědčit svého mladšího bratra,
že za některých nocí, když spal, jsem se měnila v monstrum.*

Tohle je pro tebe, Tóme.

2013

Hattie Breckenridgová

19. května 1924

Všechno začalo, když byla Hattie ještě malá.

Svoji hadrovou panenku s porcelánovou hlavou pojmenovala slečna Fentwigová. A slečna Fentwigová jí říkala věci – věci, které se Hattie sama nemohla nikdy dozvědět. Věci, které Hattie ve skutečnosti slyšet nechtěla. Hluboko uvnitř v sobě cítila, že po celý svůj život byla schopná tyto věci vnímat.

Byl to její dar.

Její prokletí.

Jednoho dne slečna Fentwigová Hattie řekla, že její otec zemře. Uhodí do něj blesk a Hattie na tom nemůže nic změnit. Hattie se snažila tatínka s maminkou varovat. Řekla jim přesně to, co jí oznámila slečna Fentwigová. „Ale to je nesmysl, dítě,“ odpověděli a poslali ji spát bez večeře za to, že říká takové strašné věci.

O dva týdny později byl tatínek mrtvý. Uhodil do něj blesk, když odváděl koně do stáje.

Od té doby začali všichni na Hattie pohlížet jako na zvláštní holčičku. Vzali jí slečnu Fentwigovou, Hattie však slychala hlasy dál. Promlouvaly k ní stromy. Skály a řeky. A mluvili k ní i malí, lesklí zelení brouci. Říkali jí věci, které se měly stát.

„*Máš dar,*“ tvrdily hlasy.

Hattie to ale za dar nepovažovala. Zpočátku ne. Ne, dokud se to nenaučila ovládat.

Nejprve to byl šepot rákosu a ostříc rostoucích na západní straně mokřadu – zvuky, které jiní slyšeli jen jako suché šumění stébel ve větru, pro ni však představovaly sbor hlasů, jež na ni teď zoufale naléhal: „*Ďdou si pro tebe, uteč!*“

A nebyly to jen rostliny, kdo mluvil. Vrány výstražně krákoraly chraplavé varování. Žáby na okraji mokřiny ji hlasitě nabádaly: „*Rychle, rychle, rychle.*“

V dálce štěkali a vyli psi, smečka psů, která se k ní přibližovala.

A pak také kroky, osamělý běžec přibíhající po stezce. Hattie byla před domem, v rukou držela sekeru a štípala třísky na oheň. Milovala štípání třísek – vnímat sílu úderů, slyšet prasknutí při nárazu ostří o špalek a pak rozštípnutí dřeva přímo v jádru. Nyní pozvedla sekeru k obraně a čekala.

„Jane?“ vykřikla, když uviděla svou dceru vyběhnout z lesa, vlasy rozčuchané a oči doširoka vytřeštěné. Modré kytičkované šaty měla roztržené. Hattie jí šaty sama ušila. Vyráběla jim všechno oblečení na matčině starém šlapacím šicím stroji z látek objednaných podle katalogu firmy Sears, Roebuck. Občas chtěla Hattie sobě a dceři něco dopřát a koupila šaty přímo z katalogu, ale nikdy nebyly tak pohodlné a trvanlivé jako ty, které ušila sama.

Hattie spustila sekeru dolů.

„Holčičko, kde jsi byla?“ zeptala se dcery.

Byl školní den, ale Hattie své dceři zakázala jít do školy. Věděla, že Jane odešla do lesa sbírat dříví na podpal.

Jane otevřela ústa, aby promluvila, aby něco řekla, ale slova z ní nevyšla.

Místo toho se rozplakala.

Hattie odložila sekeru, přistoupila k dceři a objala její chvějící se tělo.

Pak ucítila kouř z Janiných šatů i ze zacuchaných vlasů.

Dokonce i kouř k ní promlouval, vyprávěl zlověstný příběh.

„Co se stalo, Jane?“

Jane sáhla do kapsy šatů a vytáhla krabičku zápalek.

„Udělala jsem něco hrozného,“ řekla.

Hattie ji odstrčila, pevně však svírala její paže a pátravě se jí zahleděla do tváře.

Celý život Hattie vykládala poselství a znamení, věštila budoucnost. Nedařilo se jí to jen v případech, které se týkaly její vlastní krve, její dcery. Mysl Jane byla pro Hattie uzavřena. Vždycky.

„Pověz mi to,“ prosila Hattie, aniž se to chtěla dozvědět.

„Mami,“ řekla plačící Jane. „Omlouvám se.“

Hattie zavřela oči. Psi byli stále blíž. Psi a muži, kteří křičeli a s praskáním se prodírali lesem. Hattie vždy připadalo zvláštní, jak muži, kteří trávili celý svůj život lovem a pohybem v lese, jím mohou postupovat tak nemotorně, bez slušnosti a špetky úcty k živým tvorům, po nichž šlapali.

„Co budeme dělat?“ Jane byla bledá a vypadala jako děčko, mnohem mladší než na svých dvanáct let. Tohle s člověkem udělá strach: scvrkne ho, až je malý a slabý. Během let se Hattie naučila uložit své vlastní strachy do krabice až na dno do své mysli, aby mohla stát zpříma a s odvahou čelit a odolávat jakémukoliv nepříteli, který se objeví.

„Ty? Ty se půjdeš schovat do sklepa na zeleninu, tam, kde býval starý dům.“

„Ale mami, tam jsou pavouci! A taky krysy!“

„Pavouci a krysy jsou to nejmenší, čeho bychom se teď měly bát. Ti ti nic neudělají.“

Na rozdíl od těch mužů, co se sem teď právě ženou, pomyslela si Hattie. Mužů, kteří už jsou blízko. Pořád blíž. Když se zaposlouchala, slyšela jejich hlasy, jejich křik.

„Vezmi to skrz les ke starému domu. Vlez do sklepa a zavři se na závoru. Nikomu neotvírej.“

„Ale mamí...“

„Jdi hned. Utíkej! Přijdu pro tebe. Odvedu je pryč a pak se vrátím. Vráťím se pro tebe, Jane Breckenridgová, to přísahám. Neotvírej nikomu kromě mě. A Jane?“

„Ano, mamí?“

„Neboj se.“

Jako kdyby to bylo tak jednoduché. Jako kdyby bylo možné jen tak zahnat strach. Jako kdyby slova měla takovou moc.

Než se Jane rozběhla po cestě, psi už se blížili od východu, od silnice, která vedla do centra města. Staří lovečtí psi vycvičení na medvědy a mývaly. Teď to však byl její pach, po kterém šli.

Neboj se, řekla si Hattie. Soustředila se na potlačení strachu ve své mysli. Zvedla sekuru a vztyčila se.

„Čarodějnice!“ křičeli muži, kteří běželi za psy. „Chyťte tu čarodějnici!“

„Vražedkyně!“ vykřikl někdo.

„Dáblova nevěsta,“ volali další.

Se sekerou pevně sevřenou v dlaních vyrazila Hattie přes mokřad, znala nejbezpečnější cestu. Byla tam místa, do kterých mohl člověk zapadnout, hluboko. Místa, na nichž vyvěraly prameny a přinášely ledově studenou vodu z hlubin podzemí. Léčivou vodu. Vodu, která věděla, vodu, která mohla věci změnit, pokud jste ji nechali.

Pod nohama cítila houbovitou rašelinu, ale pohybovala se rychle, jistě, našlapovala jako mladá laňka.

„Támhle je!“ vykřikl muž vpředu před ní. A to nebylo dobré. Nečekala, že přijdou z tohoto směru. Vlastně se hnali ze všech stran. A bylo jich mnohem víc, než očekávala. Strnula, při pohledu na kruh stahující se kolem ní ji zachvátila panika. Hledala škvíru kudy uniknout.

Byla obklíčena muži z pily, muži, kteří stávali kolem krbových kamen v obchodě se smíšeným zbožím, muži, kteří pracovali na železnici, muži, kteří farmařili. A byly

mezi nimi i ženy. Měla to předpokládat, měla pochopit, že se to chystá, jenže nepochopila.

Když přijde o život dítě, je to matka, kdo trpí největším žalem a největší zlobou. Ženy, které Hattie znala, mohly být nebezpečnější než muži.

Byli to lidé, které znala celý život. Mnozí z nich za ní přicházeli v dobách, kdy potřebovali její pomoc, žádali ji o radu nebo aby nahlédla do budoucnosti. Platili jí za výklad karet nebo za to, že jim přinesla zprávu od milované osoby, která se již odebrala na věčnost. Věděla o životech lidí z města. Zнала jejich nejhlubší tajemství i obavy. Zнала otázky, na které se báli zeptat kohokoliv jiného.

Její pohled utkvěl na Candace Bishkoffové, která kráčela k mokřadu s puškou svého manžela namířenou na Hattie.

„Zůstaň, kde jsi, Hattie!“ nařídila Candace. „Polož tu sekeru!“ V široce otevřených očích měla divoký pohled, žíly na krku naběhlé.

Hattie upustila sekeru, nechala ji vyklouznout z prstů a jemně dopadnout do rašeliny.

Jako děti si Candace a Hattie spolu hrály. Byly sousedky a kamarádky. Vyráběly si panenky z větviček, z kůry stromů a lučních květin: tělíčka z klacíků a květy kopretin jako hlavičky. Hrávaly si právě tady v mokřadu, lezly na stromy na jeho okraji, pořádaly oslavy se skokany a mloky, zpívaly písně o své nádherné budoucnosti.

A Jane si nějakou dobu hrávala s dcerou Candace, Lucy. Pak to skončilo a tak to také mělo být. Někdy je to tak nejlepší.

„Ve jménu božím, raději řekni pravdu, Hattie Breckenridgová,“ zavolala na ni Candace. „Kde je Jane?“

Hattie sledovala hlaveň pušky až k oku Candace a podívala se přímo na ni. „Je pryč,“ řekla Hattie. „Včera večer jsem ji poslala pryč. Teď už je na hony daleko od města.“

Ostatní postupovali směrem k ní a vytvářeli pevný kruh kolem okraje mokřadu. Krok za krokem se blížili, nohy se

bořily a čvachtaly vodou, která ničila jejich boty z dobrého materiálu.

„Kdyby byla tady, zabila bych ji,“ řekla Candace.

Ta slova se zaryla Hattie do srdce a vyrazila z ní dech.

„Zabila bych ji rovnou před tvýma očima,“ zuřivě vrčela Candace. „Vzala bych ti tvoji dceru tak, jak ty jsi mě připravila o tu moji.“

„Nic takového jsem neudělala,“ řekla Hattie.

„Lucy byla ve škole!“ kvílela Candace, její tělo se prohýbalo pod tíhou slov, která vyřkla. „Právě vytáhli ven její tělo, ani ne před hodinou!“ Hlas se jí zlomil. „Ona a Ben a Lawrence. Všichni mrtví!“ Začala vzlykat.

Jedna část Hattie, ta malá holčička, která se ohlédl zpět a uviděla svou někdejší nejlepší přítelkyni, jak tolik trpí, zatoužila k ní přistoupit, obejmout ji a zpívat pro ni píseň tisící bolest, вплést jí květiny do vlasů, vykoupat ji v léčivých vodách mokřadu.

„Candace, je mi opravdu líto, že došlo k takovému neštěstí, i tvého utrpení, ale já za to nemůžu. Řekla jsem ti, řekla jsem i všem ve městě, že vidím tuhle tragédii. Že školní budova bude hořet. Že lidé přijdou o život. Ale nikdo mě neposlouchal. Vidím jen náznaky toho, co se stane. Nemohu to ovládat. Nemohu tomu zabránit.“

Nikdy si na to nezvykla. Na šok z toho, že to, co viděla ve své vizi, se právě odehrává. Odvíjí se tragédie, kterou ona nemůže žádným způsobem zastavit.

„Chci, abys byla zticha,“ řekla Candace a sevřela zbraň tak pevně, až jí zbělely ruce. „Buď zticha a dej ruce vzhůru.“

Zbraň mířila na Hattie. Udělala, co jí bylo řečeno.

Muži k ní přistoupili a svázali jí zápěstí provazem.

„Přiveďte ji ke stromu,“ řekla Candace.

Co mám teď udělat? ptala se Hattie svých hlasů, stromů i samotného mokřadu. *Jak mi teď pomůžete se odsud dostat?*

A poprvé v jejím životě, pokud si vzpomínala, jedinkrát za celých dvaatřicet let jejího života tady na zemi, hlasy mlčely.

A Hattie měla strach. Pronikavý, skutečný strach.

V té chvíli věděla, že je konec. Její čas nadešel. Ale Jane, Jane bude v pořádku. Nenajdou ji. Tím si byla jistá.

Hattie šla ochotně ke stromu, k tomu největšímu v leších kolem mokřadu. Když byly malé, ona a Candace, říkaly mu „prababička“ a žasly nad jeho silnými větvemi, které trčely jako paže v nejružnějších směrech, některé rovné, jiné zahnuté.

Strom života.

Strom smrti.

Strom mého konce, pomyslela si, když uviděla oprátku. Přímo pod oprátkou stála stolička. Prostá kuchyňská stolička na třech nohách. Uvažovala, komu patří. Zda si ji později vezme domů a postaví ji zpět ke stolu. Zda na ní bude dnes večer někdo sedět a jíst večeři.

Muži ji přistrčili ke stoličce. Jeden z nich jí přetáhl smyčku přes hlavu, hrubé lano jí viselo na krku jako těžký náhrdelník. Provaz přehodili přes větev ve výšce asi pěti metrů. Dole stáli tři muži a drželi druhý konec. Poznala v nich otce mrtvých dětí: manžela Candace, Hucka Bishkoffa, Waltera Klina a Jamese Fultona.

„Měli byste jí zakrýt hlavu,“ navrhl Peter Boysko z pily. „Dát jí pásku přes oči.“

Peter ji navštěvoval kvůli bylinám a léčivým zaklínadlům, když jeho žena a děti před pár lety onemocněly těžkou chřipkou. Uzdravily se a Peter k Hattie přišel se dvěma kuřecími koláči od jeho ženy, aby jí poděkoval.

„Ne,“ řekla Candace. „Chci vidět její tvář, až zemře. Chci se na ni dívat, abych věděla, že spravedlnost pro Lucy, Bena a Lawrence byla vykonána. Spravedlnost pro každého, komu kdy ublížila.“

„Neublížila jsem nikomu,“ řekla jim Hattie. „A kdybyste mě všichni byli poslouchali, ty děti mohly ještě žít.“

Kdyby nebylo mojí dcery, mohly by ještě žít, pomyslela si.

Kdyby tak jen byla mohla ve své vizi zahlédnout tuto část. Kdyby byla věděla, co se chystá, možná by se jí to podařilo zastavit. Ale jednu věc se naučila – že budoucnost nelze změnit. Můžete zachytit její záblesk, změnit ji však není ve vaší moci.

„Zavřete jí hubu!“ vyštěkla Barbara Klineová. Byla matkou Lawrence. Minulý rok byl Lawrence dost nemocný, měl plané neštovice a jeho matka ho přivedla k Hattie, která je poslala domů s hojivou mastí a bylinným čajem. Lawrence se uzdravil a nezůstala mu ani jedna jizva. „Ta čarodějnice lže,“ syčela teď Barbara.

„Pošlete ji zpátky do pekel, kam patří!“ řval nějaký muž v davu.

„Postavte ji nahoru,“ volal další hlas. Skupina mužů ji popadla a pak najednou stála nohama na stoličce. Neměla na výběr, musela stát rovně. Ti tři muži zatáhli za konec provazu a udržovali ho napjatý.

Stolička pod ní se zakývala. Ruce měla svázané za zády, provaz utažený kolem krku. Zadívala se přes mokřad na svůj domek a viděla, že je v plamenech. Postavila si ho vlastními silami poté, co zůstala úplně sama, když jejich rodinný dům shořel. Poté, co zabili její matku. Jane se v tom domku narodila a dvanáctkrát hořely svíčky na jejím narozeninovém dortu.

Myslela na Jane, tiše se krčící ve sklípku tam, kde kdysi stál jejich starý rodinný dům, jako zapomenutá sklenice naložených fazolí. Bude tam v bezpečí. O sklípku nikdo neví. Nikdo neví, že tam v troskách a popelu jejich starého domu něco zbylo.

Co lidé nechápou, to ničí.

„Počkejte,“ zavolal někdo. Byl to Robert Crayson z obchodu se smíšeným zbožím. Přistoupil blíž a podíval se

vzhůru na ni. Na zlomek vteřiny ji napadlo, že by mohl zastavit tohle šílenství, přivést lidi k rozumu.

„Než bude vykonána spravedlnost, chceš ještě něco říct? Chceš požádat o odpuštění tyto lidi? Boha?“

Hattie neřekla nic, jen upřeně hleděla na mokřad, její milované místo. Nad ním se vznášely vážky a jejich křídla a těla se mihotala ve slunečním svitu.

„Možná bys nám chtěla říct, kde jsou ty peníze?“ pokračoval Crayson. „Jako finanční odškodnění za tvé zločiny? Mohli bychom je dát rodinám dětí, které jsi zabila. Sice jim je to nevrátí, ale mohlo by to trochu pomoci.“

„Já jsem nikoho nezabila,“ opakovala.

„Kde jsi je schovala, ty čarodějnice?“ zaječel někdo. „Co se stalo se všemi penězi tvého otce?“

„Nejbohatší rodina ve městě,“ odplivl si další muž. „A koukněte se, kam je to dovedlo.“

„Prosím,“ žádal nyní úpěnlivě Crayson. „Nech rodinné jmění posloužit dobré věci. Nedopust', aby se ztratilo spolu s tebou. Ať je tvůj poslední čin ku prospěchu potřebným. Řekni nám, kam jsi schovala ty peníze.“

Usmála se na něj, na všechny shromážděné dole pod ní, na tváře teď zjasněné nadějí. Byl to úsměv člověka, který má tajemství a ví, že ho nikdy nikomu nepoví.

Muži za ní zatáhli za provaz a smyčka se jí stáhla kolem krku. Větev, kolem které byl provaz obtočen, zaskřípala. Veverka nahoře zaprskala. Kolem proletěl brhlík.

„Můžete mě zabít, ale nezbavíte se mě,“ řekla jim. „Vždycky tady budu. Copak to nechápete – já a tohle místo jsme jedno.“

Hattie se nadechla a čekala.

Na tenhle strom lezla jako malá holka. Lezla na něj s Candace. Házely dolů své květinové panenky a dívaly se, jak se měkce snášejí k zemi. Říkaly tomu hra na andělíčky.

Život je kruh, pomyslela si Hattie a zaklonila hlavu, aby se podívala vzhůru do větví, kde téměř rozpoznávala

malou holčičku, kterou kdysi bývala, jak leze výš a výš, až už je z dohledu.

Někdo odstrčil stoličku, na které stála.

Její tělo se vzepjalo, nohy kopaly ve vzduchu v zoufalé snaze najít něco, o co by se mohly opřít, aby se tak uvolnil tlak na hrdlo.

Nemohla mluvit, nemohla křičet, nemohla dýchat.

Mohla se jen kývat a kroutit a na pouhou vteřinu před tím, než ztratila vědomí, si byla jistá, že zahlédla jednu ze svých starých květinových panenek, jak se snáší dolů a její kopretinová tvář září jako letní slunce.

Základy

KAPITOLA 1

Helen

18. května 2015

Míchačka se otáčela. Čerstvý beton vytékal ze skluzného žlabu nákladního auta do formy vytvořené ze dřeva a pevné pěnové izolace, která spočívala na vysokém šterkovém podkladu. Do čistého ranního vzduchu s vůní borovic chrлил nákladák výfukové plyny.

Máme tady být, říkala si Helen a snažila se nevdechovat zplodiny z nákladního auta. Bylo osm hodin ráno. Normálně by už byla na cestě do práce nebo by se zrovna stavovala pro latté a předstírala by, že nemá pár minut zpoždění. Místo toho ale stála tady, obklopená stromy a ptactvem ze severu, jejichž písně nepoznávala, a sledovala dělníky, jak budují základy jejího domu.

Stavba základů byla jediná práce, kterou si s Natem objednali, a když Helen sledovala muže ve žlutých pracovních holínkách, byla ráda, že tento úkol přenechali profesionálům. Muži uhlazovali beton pomocí betonářské výztuže a drátěného síta a Helen zatím pozorovala scénérii kolem – mýtinu, na které se nacházeli, husté lesy kolem, kopec na západě a malou stezku vedoucí dolů k mokřadu na jižní straně. Nate tvrdil, že by mohli tu práci udělat sami, že položit deskové základy je snadné, ale Helen trvala na tom, že profesionálně postavené základy z litého betonu budou pro ně nejlepším startem.

„Když se spleteme i třeba jen o půl centimetru, bude to celé v háji,“ řekla Helen. „Věř mi. Na tomhle bude stát celý náš dům. Musí se to udělat správně.“

Nate váhavě souhlasil. Byl to muž vědy, matematicky založený. Když jste na něj rázně vyrukovali s čísly a fakty a podložili jste své argumenty písemným vědeckým vysvětlením, podvolil se. A kromě toho, v průběhu řady měsíců předcházejících tomuto ránu a vlastně ještě včera večer v motelu, pročetl Nate bezpočet stavebních příruček: *Stavba domu pro každého*, *Vlastní návrh a stavba domu*, *Stavební průvodce k domu vašich snů*. Zúčastnil se víkendového semináře „Jak si postavit vlastní dům“ a několik víkendů strávil jako dobrovolník u organizace Habitat for Humanity. V ty večery zpravidla přicházel domů a vzrušeně vyprávěl o nových obzorech, které mu práce na stavbě odhalila. Bez ustání mluvil o stěnách, jež pomáhal konstruovat, o elektrickém vedení, které natahovali. „Tohle je ta nejzajímavější práce, co jsem kdy dělal,“ říkal jí.

Avšak Helen vyrostla s otcem, který byl stavař. Jedna z jejích nejranějších vzpomínek byla z léta, než šla do první třídy. Otec ji tehdy přivedl na stavbu, aby narovnávala ohnuté hřebíky, a s prsty obtočenými kolem její ruky ji učil, jak správně držet kladivo. Strávila víkendy a letní prázdniny bušením do hřebíků, zavěšováním sádrokartonových desek, stavbou rámu dveří a oken. Pomáhala otci napravit škody způsobené zfušovanou prací: stěny, které nebyly řádně vyplněné sádrokartonem, špatně vsazená okna, kterými dovnitř zatékalo, bortící se střechy kvůli nedostatečně silným krovům. Věděla, jak těžká práce je čeká. Celé měsíce, kdykoliv Nate mluvil o stavbě jejich vysněného domu, měl dokonale šťastný a přihloupě spokojený výraz.

Helen zbožňovala jeho nadšení, jak básnil o tvaru střechy a o oknech vedoucích na jih. Současně se jí ale svíral žaludek a musela se kousat do vnitřní strany tváří tak dlouho, až ucítila v ústech krev.

A teď tu byli, beton tekl. Vzala Natea za ruku a nervózně ji stiskla.

Máme tady být, opakovala si znovu. *Já jsem všechno uvedla do pohybu. Táhle je můj sen.* Byla to taková blbost, kterou ji naučil její terapeut v Connecticutu. Jak může pomocí těchto afirmací utvářet svou vlastní realitu, kdykoliv má pocit, že nestojí nohama pevně na zemi.

Nate jí také stiskl ruku – jeden, dva, tři rychlé stisky jako kód, tajný kód, který sděloval: *Jsme tady, zvládli jsme to!* Cítila nadšení proudící jeho tělem.

Dva pracovníci ve žlutých holínkách pomalu táhli prkno po hrubém povrchu základové desky a vyrovnávali ji.

* * *

Možná, že byla člověkem, který uvedl věci do pohybu, ve skutečnosti tu však byli právě díky Nateovi. Téměř před rokem a půl Helenin otec náhle zemřel na infarkt a Helen, která běžně bývala sebejistá ohledně všech oblastí svého života, cítila, že se hroutí. Náhle jako by se nemohla pohnout z místa. Byla nešťastná a začala mít dojem, že v životě musí být něco víc, než jen se každé ráno probudit a jít do práce, i když to byla práce, kterou milovala. Učila na střední škole předmět Dějiny Ameriky a studenti byli plní života a radosti. Práce pro ni byla smysluplná, měla pocit, že může předávat své znalosti a být opravdu užitečná. Ale ani to nestačilo. Smrt jejího otce jí otevřela oči. Byla varováním, že i ona jednoho dne zemře, třeba dřív, než čeká, a bez předchozí výstrahy. A je klidně možné, že momentálně nežije život, ke kterému byla předurčena. Tahle myšlenka ji naplňovala hrůzou, těžkým skličujícím pocitem, který jednoho dne zasáhl do jejich večera.

„Co vlastně chceš?“ zeptal se jí toho večera Nate. Vnímal Heleninu novou úzkost jako hádanku, kterou je potřeba rozluštit, jako problém, který je nutné vyřešit.

Byli právě v obývacím pokoji svého bytu v Connecticutu. Nate otevřel láhev vína. Seděli v objetí na pohovce před

plynovým krbem, který Helen nikdy neměla moc ráda, připadal jí jako ubohá náhražka skutečnosti – praskajícího ohně a vůně dřeva. Nate jí koupil vonné tyčinky se smrkovou a borovicovou vůní, které se daly zapálit, zatímco v krbu plápolaly stále stejné plynové plameny. Bylo to milé gesto, ale svůj účel to nesplnilo.

„Co by ti udělalo radost?“ zeptal se, když jí doléval víno do sklenice.

Podívala se na něj, na svého pohledného, snaživého manžela hledajícího řešení problému. Absurdnost jeho otázky ji zasáhla jako rána do žaludku.

„Radost?“ opakovala přihloupě. Zdálo se, že k Nateovi radost vždycky přicházela s úplnou samozřejmostí. Nacházel opravdové potěšení ve víkendových výletech se skupinou pozorovatelů ptáků (která sestávala hlavně ze starších občanů), chodili do přírodních rezervací a státních parků, kde pozorovali a fotografovali drozdy, žluvy a stehlíky. Rád sledoval své oblíbené vědecké blogy a podcasty. Uklidňovalo ho a těšilo poznávání přírodního světa kolem něj, třídění věcí podle říší, kmenů, řádů, tříd a druhů.

Během postgraduálního studia se Nate objevoval jako host na blogu svého nejlepšího kamaráda Petea. Pete psal o ekologických problémech a přesvědčil Natea, aby natočili sérii krátkých videofilmů s názvem *Zeptejte se vědce*. Čtenáři zasílali své dotazy typu „Co dělat s mutací žab?“ nebo „Co se děje s populací včel?“ a Nate se vždy objevil v laboratorním plášti, aby působil věrohodně, a vysvětlil mutaci, biodiverzitu a evoluci věcně, naprosto rozkošně, nicméně poněkud příliš vědecky.

Nateovi a jeho racionální mysli dával svět smysl. Existoval v něm vnitřní řád, který Natea uklidňoval a o nějž se s radostí podělil s ostatními. Nikdy necítil potřebu klást si významné otázky jako „Nechybí v mém životě něco?“ nebo „Co je vyšším smyslem našeho života?“

Zamrkal na ni, pokýval hlavou a nepřestával ji sledovat. Čekal na odpověď. Bylo jasné, že nehodlá přestat, dokud mu Helen neodpoví.

Přemýšlela o tom, jak tráví své dny, o každodenních jízdách autem krajinou předměstí, kde podél silnice stály obchody, drogerie, restaurace, automyčky a čistírny oděvů. Tolik světla, tolik hluku. Tolik lidí na ulicích honících se za svými drobnými úkoly, vyřizujících různé pochůzky – koupit záclony a jedlou sodu, vyzvednout pracovní oblek z čistírny, pak běžet do práce. Všechno jí to připadalo tak bezvýznamné.

Co mi dělá radost? přemýšlela.

V poslední době byla nejšťastnější, když příležitostně o víkendech pracovala jako dobrovolnice v muzeu v Greensboro. Bylo to maličké muzeum živých dějin, kde pro návštěvníky znovuvytvořili podobu života v polovině 19. století. Helen tam v těžkých šatech dlouhých až ke kotníkům a v čepci vyráběla svíčky a stloukala máslo, zatímco se návštěvníci dívali. S potěšením odpovídala na jejich otázky o tom, jaký byl tehdy život a jak muži a ženy trávili své dny. Byla historička a rané období amerických dějin bylo její specializací. A právě tak jako Nate, když hrál „vědce“, i ona ráda sdílela své vědomosti. Co však milovala nejvíc, byly tiché chvíle v muzeu mezi skupinami návštěvníků, kdy si představovala, že ona sama se vrátila zpátky v čase do doby, kdy život běžel v poklidu a měl smysl. Byly tu krávy, které bylo třeba podojit, zahrady, o které bylo třeba pečovat, máslo, jež se muselo stlouct, a oheň, který se musel rozdělat, aby se mohla začít vařit večeře.

Zatímco ji Nate nepřestával sledovat a čekal, zhluboka si lokla vína, zavřela oči a propadla se ve své mysli zpět do svého nejstaršího snu, který se zrodil v dětství při čtení knih Domeček v préríi. Sen později umocněný studiem na vysoké škole a postgraduálním studiem života v koloniální Nové Anglii a života amerických pionýrů.

Nemohla dost dobře Nateovi říct, že by byla šťastná, kdyby se mohla vrátit v čase, proto řekla věc, která ji napadla bezprostředně poté.

„Dům na venkově,“ odpověděla nakonec.

Nate se k ní překvapeně obrátil. „Na venkově? Opravdu?“

„Ano,“ řekla. „Dům s velkým pozemkem. S místem pro velkou zahradu. Pro kuřata a možná i pro kozy. A spíž. Chtěla bych tam mít spíž. Chci se naučit nakládat zeleninu ze zahrádky. Žít prostší život, daleko od rušných ulic a hluku.“ Jak to řekla, cítila, že je to pravda. Tohle byl její sen, to si vždycky tajně přála. Pohlédla na žalostný oheň v plynovém krbu a dodala: „A chci skutečný krb, kde se dá topit opravdovým dřevem.“

Nate se usmál. Postavil svoji sklenici a vzal ji za ruku. „To zní jako celkem snadno splnitelná přání,“ řekl a políbil ji na prsty.

V té chvíli o jeho poznámce moc nepřemýšlela.

Jak by vůbec měli začít s takovou změnou? Jejich životy měly pevný řád: hezký nový byt, na který čekali, nový Prius, měsíční účty, po jejichž zaplacení jim každý měsíc zůstávalo trochu peněz. Oba měli záviděníhodná učitelská místa na Palmerově akademii, soukromé internátní střední škole pro bohaté děti z celé Nové Anglie. Nate učil vědecké disciplíny a Helen historii. Čas strávený ve škole, dojížděním do práce, známkováním esejů a testů a přípravou na hodiny snadno vydal pro každého z nich na šedesát hodin práce týdně. Nic z toho se neslučovalo s tichým životem na venkově.

Ale Nate už dělal plán. „Možná si myslíš, že tu musíme trčet navždy, ale to není pravda, ani zdaleka,“ řekl o pár dní později. Ukázal na hromádku obálek, které začaly přicházet pár týdnů po tom, co její otec zemřel.

Helen pochopila. Přikývla. Byla jedináček a její otec, obyčejný člověk, který žil na jednom ranči celých padesát

let, jezdil v otlučeném fordů pick-up a kupoval si oblečení ve Walmartu, jí připravil překvapení. Když v prvních dnech po pohřbu právník nadnesl toto téma, byla ještě příliš otupělá, aby to mohla opravdu vstřebat. Když se však nakonec přiměla, aby začala procházet otcovy složky, byla šokovaná. Helen neměla ani tušení, že otec po celé roky hromadil peníze, ukládal je a rozumně investoval, že měl dvě životní pojistky s velkorysími pojistnými částkami, že jeho skromný ranč na předměstí, který byl už dvacet let splacen, měl teď díky svému umístění slušnou cenu. To vše dohromady bylo malé jmění, nečekané bohatství, a ačkoliv byla tím vším spíše ohromená, Nate měl samozřejmě pravdu. Taková částka by jim mohla velmi pomoci při řešení čehokoliv.

Zbytek se odehrál jako v mlze. Jednoho dne jí Nate přinesl knihu o domácím zavařování. Ten víkend v sobotu ji vzbudil brzy ráno, polibkem a úsměvem. Podal jí šálek kávy. „Jedeme sbírat jablka,“ řekl. Helen vždycky milovala procházky venku v sadu, kdy mohla dýchat svěží podzimní vzduch. Přišla domů s pocitem, že omládla. Podle receptu ve své nové knize pak vyrobila šest sklenic jablečného protlaku a šest sklenic jablečného džemu. Pak se Nate vrhl do hledání „domu na venkově“ po hlavě. Několik dalších týdnů trávil celé hodiny na internetu na webových stránkách realitních kanceláří Nové Anglie.

Navštívili nemovitosti v Connecticutu a Massachusetts, ale nakonec zúžili své pátrání jen na Vermont a New Hampshire. Žádný z domů, na které se byli podívat, jim tak úplně nevyhovoval. Helen milovala staré budovy v koloniálním stylu a farmy, ale domy, které byly staré sto a více let, vyžadovaly hodně práce. Bylo vidět drolicí se podezdívky, suterény s udusanou hliněnou podlahou, zastaralé elektrické rozvody, prosakující trubky, trouchnivější trámy, prověšené střechy. Helen se zamílovala do nápadu najít starý dům prodchnutý historií a přivést ho zpět

k životu. Zalíbil se jí dům, který navštívili jako jeden z prvních – stará budova se špičatou střechou v malé vesničce u Keene v New Hampshire. Skoro v každé místnosti byly odkryté ručně tesané trámy a podlaha ze širokých borovicových fošen. Helen stála u hlubokého mastkového dřezu v kuchyni, a když vyhlédla ven na přední zahrádku, okamžitě se tu cítila jako doma. Ale Nate, nyní vyzbrojený zkušenostmi z mnoha týdnů hledání, upozornil na dřevomorku, prastaré elektrorozvody, které vyloženě čekaly na to, až se od nich celý dům vznítí, a starou poškozenou břidlicovou střechu.

„Mohli bychom jej opravit,“ řekla s nadějí.

Zavrtěl hlavou. Úplně viděla, jak v hlavě provádí všechny možné výpočty. „Myslím, že na to by nebylo dost peněz. Tenhle dům je ve špatném stavu, musí se rozebrat a od základů znovu postavit.“ Bezmocně se rozhlédl kolem. „Měli bychom si radši postavit něco vlastního,“ zabručel nakonec.

Nate sice přišel s tím novým nápadem, nicméně ještě několik příštích víkendů strávili prohlížením dalšího tuctu polorozpadlých staveb (pár z nich se Helen líbilo, ale on prohlásil, že nemá cenu je opravovat). Pak teprve nový nápad zapustil kořeny.

Po dlouhém dni, kdy projížděli celý Vermont po vedlejších silnicích, seděli v motelovém pokoji a večereli pizzu. „Možná bychom to měli zvážit,“ řekl Nate. „Postavit si nový dům, od základů. Tak budeme mít přesně to, co chceme.“

„Ale mně prostě nový dům připadá takový chladný, sterilní,“ namítla Helen.

Myslela na svou knižní sérii Domeček na prérii. Myslela na svého otce, na bezpočet starých domů, na nichž pracoval, na způsob, jak si dům pozorně prohlížel, a na jeho poznámky o tom, že dům má dobrou kostru a charakter. Mluvil o starých domech, jako by to byli lidé.

„To nemusí být pravda,“ řekl Nate. „Dům bude takový, jaký si ho postavíme.“

„Ale nebude tam cítit historie,“ řekla Helen.

„Můžeme ho postavit ve starém koloniálním stylu, pokud to tak chceš,“ řekl Nate. „Zamysli se nad tím. Můžeme využít to nejlepší z obojího! Můžeme postavit klasický dům, takový, jaký se nám bude líbit. A současně může být energeticky úsporný, ekologický, s využitím pasivní solární energie, cokoliv budeme chtít.“

Helen se usmála. „Zase jsi hledal perly na internetu?“

Zasmál se. Bylo jasné, že ano. Nateova otázka však stále visela ve vzduchu. Díval se na Helen a čekal, až mu odpoví.

„Já nevím,“ přiznala se. „Bude to stát mnohem víc peněz.“

„Ne nezbytně,“ opáčil. „Ne, když si spočítáš skutečné náklady na rekonstrukci starého domu, jako byly ty, které jsme viděli. Vlastně bychom mohli nakonec ještě ušetřit, hlavně z dlouhodobého hlediska, když ho postavíme jako superúsporný.“

Čím víc Nate mluvil, tím víc rostlo jeho nadšení. Pokračoval ve svých úvahách, myšlenky se nabalovaly jedna na druhou. Práce si udělají sami, teoreticky už přece probírali rekonstrukce u spousty domů, které viděli. Proč nejít ještě o kousek dál? „Můj bože, proč nás to nenapadlo dřív? Nenašli jsme nic, co by se byť jen blížilo našemu vysněnému domu, protože takový zatím ještě neexistuje. Musíme ho postavit! Budeme jako Henry David Thoreau u rybníka Walden!“

Potrásla hlavou. *Nebud' směšný*, zasmála se. Studovala Thoreaua na škole, a dokonce byla i na terénním výjezdu u rybníka Walden. „Thoreau si postavil malou chatku, kam se vešel tak akorát stůl a postel. My mluvíme o domě velkém šest set metrů čtverečních s veškerým moderním vybavením. Máš vůbec tušení, kolik je to práce?“

„Neříkám, že to bude snadné,“ odpověděl Nate. A pak jí hodil rukavici: „Nemyslíš, že tohle by se tvému otci líbilo?“

„Nemyslím...,“ zarazila se. Vzpomněla si, jak jednou pomáhala otci dělat dokončovací práce na domě, který postavil v létě, než odešla na vysokou školu. Otec řekl: „Tenhle dům tady bude stát dlouho. Až někdy pojedíš kolem se svými dětmi, se svými vnoučaty, můžeš jim říct, že jsi ho pomáhala stavět. Tenhle dům, ta věc, kterou jsme spolu vytvořili, ta nás oba přežije.“

„Myslím, že je to perfektní!“ řekl Nate. „Věř mi. Určitě to bude perfektní.“

Bylo opravdu těžké nenechat se strhnout jeho nadšením. Nevěřit mu, když objevil řešení problému. On byl ten racionální, ovládal kritické myšlení a ona si zvykla mu ve všech praktických záležitostech důvěřovat. On byl ten, kdo věděl (poté, co strávil hodiny vyhledáváním na internetu), jaké auto by si měli koupit, jak nejlépe splatit jejich poslední studentské půjčky, dokonce i do jakého fitka by se měli přihlásit.

Milovala ho z mnoha důvodů, ale hlavně kvůli tomu, jak ji vyvažoval, uzemňoval. Uměl uchopit její zpravidla abstraktní představy a najít způsob, jak jim dát formu. Když říkal, že postavit dům je rozumnější než ho koupit, pak měl zřejmě pravdu. A když říkal, že je možné ho postavit tak, aby tam Helen měla vytoužený pocit přítomnosti historie, musela mu věřit.

Helen sáhla za krabici s pizzou, vzala jeden z lesklých letáčků realitní agentury v Nové Anglii a obrátila ho na druhou stranu, kde byl seznam pozemků. Začala prohlížet obrázky volných pozemků a ze všech sil se snažila představit si, jak tam stojí její vysněný dům, který bude jí a Nateovi skýtat bezpečné útočiště.

Tady bude stát náš dům, přemítala Helen, když pozorovala muže pracující na základech. Téměř se jí zdálo, že vidí jeho obrysy, stín, jež bude vrhat, střechu tyčící se až k ne-skutečně modrému nebi. Mraky visely tak nízko a jejich barva byla tak intenzivní, že si byla jistá, že kdyby vylezla na kopec, mohla by na ně dosáhnout a dotknout se jich. Bylo to, jako kdyby vstoupila do dětské kresby ideální krajiny – stromy, obloha s mraky, veselý žlutý slunce, pod ním domeček jako krabička a před domečkem usmívající se dvojice.

Našli tenhle pozemek už v lednu a ještě ten den učinili nabídku. Nejzvláštnější bylo, že ani nebyl na jejich seznamu míst, kde plánovali prohlídku. Objevili ho, když zabloudili během hledání starého zastřešeného mostu, k němuž Helen viděla směrovky. Zastavili se v obchodě se smíšeným zbožím, aby se zeptali na cestu, a tam na vývěsce našli inzerát na prodej pozemku. Téměř osmnáct hektarů v malé vesnici Hartsboro ve Vermontu. Zavolali realitnímu makléři a domluvili si schůzku na pozemku hned na to odpoledne. Polovina pozemku byla zalesněná, ale západní část nemovitosti pokrýval Breckenridgský mokřad. Území není vhodné ani pro zemědělství, ani pro stavbu. Navíc je to pozemek, kde, jak jim se smíchem sdělil realitní makléř, podle místní legendy straší. Když se brodili půlmetrovými závějemi čerstvě napadaného sněhu, aby si pozemek prohlédli, Nate se smál s ním. Řekl: „Myslíte, že by prodávající souhlasil s nižší cenou kvůli tomu, že tu údajně straší?“

Realitní agent opět zvážněl a řekl: „Prodávající má k prodeji velkou motivaci a bude uvažovat o jakékoliv rozumné nabídce.“

Stáli na rozlehlé mýtině, před nimi se táhlo úbočí kopce, napravo i nalevo se rozkládaly lesy. Začalo hustě sněžit a velké vločky se zachytávaly Helen na řasách. Nohy se jim

bořily do bělostného sněhu a Helen si prohlížela stromy zabalené do bílých příkrývek, jež se mírně prohýbaly pod jejich vahou. Byla ohromena tichem, poklidem této krajiny.

„Straší?“ zeptala se Helen a znovu se zapojila do hovoru. „Opravdu?“

Realitní makléř kývl a zdálo se, že je mu trochu líto, že to vůbec zmínil. „Říká se to.“ Pokrčil rameny, jako kdyby ten příběh moc neznal, a začal jim vykládat, že zadní část pozemku hraničí se silnicí třetí třídy, která se v zimě stává stezkou pro sněžný skútr. „Koupíte si pár sněžných skútrů a můžete se tady do toho pustit,“ řekl. „Ale vážně,“ dodal. „Musíte si uvědomit, že ačkoliv ten pozemek má osmnáct hektarů, ke stavbě domu je vhodný jen asi tak jeden a půl. Zbytek je příliš kopcovitý nebo bažinatý. Proto je cena tak nízká.“

Helen na duchy nevěřila. Ale věřila na historii. Pošepala Nateovi: „Podívej, to se přece nestává každý den, že najdeš nemovitost, která má svého vlastního ducha.“ Pokud se k tomuto pozemku váže nějaká duchařská historka, znamená to, že tento kraj může vyprávět nějaký příběh. Možná Helen nebude mít sto let starý dům s příběhem, ale mohla by mít alespoň místo s nějakou historií, dokonce se záhadou.

Nate přikývl, rozevřel prsty a vyloudil strašidelný zvuk *Oooo*.

Pak ukázal na javory na zadním kopci a řekl, že by mohli ty stromy využít, získat z nich mízu, svařit ji a vyrobit sirup. „Nic typičtějšího pro Vermont už ani nemůžeme najít!“ řekl nadšeně.

Procházeli se a Helen měla najednou takový podivný pocit, jako by tuhle krajinu důvěrně znala, bylo to téměř dějà vu, jako by tu byla už někdy předtím. Hloupost.

Došli k rovnému území orientovanému příhodně na jih, což z něj činilo dokonalé místo pro dům. Na okraji mýtiny stál starý zelený karavan.

„Až budeme stavět, můžeme zatím bydlet v tom karavanu,“ řekl Nate. Pak se naklonil k Helen a nadšeně zašeptal: „To je nádhera! Přesně tohle jsme hledali, přinejmenším.“

A vskutku se to zdálo dokonalé. Možná až příliš – byl to přesně takový pozemek, o němž Nate mluvil, tvrdil, že ho najdou, slíbil jí ho. Tehdy měla Helen takový pocit. Tenhle pozemek měl být jejich nový domov, čekal na ně, volal na ně. Ta myšlenka však nebyla úplně příjemná a uklidňující. Kdepak, bylo to spíše jako mravenčení vzadu za krkem. Táhl ji to sem, ale současně se jí chtělo skočit do auta a ujíždět jako o závod zpět do jejich bytu v Connecticutu.

„Nevím, v jakém stavu je ten starý karavan,“ přiznal realitní makléř. „Prodávající ho využíval jako loveckou chatku, ale už tady dlouho nebyl. Je tam udělaný rozvod vody a elektřiny, ale nevím, jestli funguje. Prodává se to tak, jak to je.“

Helen se zadívala na předpotopní karavan, hliník a vybledlou zelenou, a odhadovala, že je asi deset metrů dlouhý a možná dva a půl metru široký, stál na ohořelých kvádrech. Střecha se nepropadala, žaluziová okna nebyla rozbitá.

Nate všechno pozoroval – karavan, lesy, mýtinu – s nadšenou jiskrou v oku. Přinesl si svůj 35mm fotoaparát, ten, který používal při výletech za ptáky, a fotil úplně všechno.

Pozemek v Hartsboro je oba okouzлил, dokonce i v ten mrazivý lednový den. Helen je vedla dolů z kopce a snadno našla mezi stromy cestičku k mokřadu, jako kdyby o ní věděla. Zamrzlý mokřad se jí velmi zalíbil, vypadal jako z jiného světa. Došli až do jeho střední části, zatímco realitní makléř čekal ve svém vyhřátém suburbanu. „Klidně zůstaňte, jak dlouho budete chtít,“ řekl.

Nate ukázal na stopy ve sněhu: srnky, zajíc, dokonce i otisky křídel sovy, která se vrhla dolů, aby ulovila nějakého nic netušícího hlodavce ve sněhové závěži.

„Vypadá to, jako by tu přistál anděl,“ řekla Helen a myslela na ducha, o němž se zmínil realitní makléř, a kladla

si otázku, zda duchové zanechávají v tomto světě stopy. Uvažovala, že pokud by duch nechal nějaké znamení, vy-
padalo by právě takto – jemné otisky křídel ve sněhu.

Nate odhrnul sních a ukázal jí kapky krve. „Anděl, který
svací chutné hraboše,“ řekl a zakřenil se.

Jako chlapec trávil Nate léto na farmě svých prarodičů
v New Hampshire. Helen ho znala jen jako dospělého, ale
možná že se tajně chtěl znovu stát venkovským chlapcem,
netísnit se na městské periferii, kde divokou přírodu za-
stupovaly jen sýkorky babky u krmítka na dvoře a hlučné
veverky bojující s nimi o černá slunečnicová semínka.

Pozemek se nacházel asi kilometr a půl nahoru po praš-
né cestě z centra městečka, kde byl obchod se smíšeným
zbožím, radnice, pizzerie, metodistický kostel, maličká
knihovna a benzínová pumpa.

„Můžeme chodit do města pěšky,“ navrhl Nate.

„Vsadím se, že tu pořádají církevní dobročinné večere,“
řekla Helen.

„Možná tu dokonce tancují čtverylku,“ poznamenal
Nate s úsměvem, zavěsil se do Helen a poskakoval v kru-
hu po křupavé ledové krustě pokrývající mokřad.

Když se zastavili, sotva popadali dech, tváře zrudověly,
boty skrz naskrz promočené. Helen řekla: „Kéž by byl můj
táta mohl vidět tohle místo.“

Nate kývl. „Určitě by se mu líbilo, co myslíš?“

„Jo,“ souhlasila Helen a pohledem se vrátila zpět k otis-
kům křídel. „Určitě.“

A tak bylo rozhodnuto. Požadovaná cena za pozemek
byla o dost nižší než jejich rozpočet, nicméně nabídli ještě
méně, jen aby viděli, jaká bude protinabídka. K jejich pře-
kvapení byla nabídnutá cena okamžitě přijata. „Řekl bych,
že ten člověk to chtěl opravdu prodat,“ poznamenal Nate.
O dva měsíce později uzavřeli smlouvu, aniž se s prodává-
jícím setkali. Zastupoval ho právník, který jim sdělil, že
pan Decrow je momentálně na Floridě, není zdrav a necítí

se na cestování. Po uzavření smlouvy šli Helen a Nate na snídani do malé kavárny na kraji města. Oslavovali. Byli teď hrdými majiteli pozemku!

Helen však byla trochu rozpačitá. Byli oblečení až příliš dobře, měli nevhodné obutí a elegantní kabáty. Bylo jasné, že sem nepatří. Až přijedou příště, budou se muset víc snažit, aby sem zapadli, aby tolik nevyčnívali. Helen vytáhla z kabelky poznámkový blok a začala psát seznam věcí, které budou potřebovat: pevné kožené boty, vlněné svetry, flísová trika, flanelové košile a dlouhé spodní prádlo. Pak začala psát seznam náradí, které budou muset koupit, a hvězdičkou pokaždé označila to, co už získali ze sklepa jejího otce: cirkulárka, pila zlodějka, pilka na železo, tesařská kladiva, kladiva na hřebíky, úhelníky, pásma, značkovací šňůra, olůvko atd. Vytváření seznamů ji uklidňovalo. Vědět, jaké položky zapsat, a pak odškrtnout splněné body.

* * *

Prodali svůj byt a dům po Helenině otci. Oba prodeje proběhly snadno a rychle, až na zoufalá varování jejich přátel, kteří to s nimi mysleli dobře, ohledně mizerného trhu s nemovitostmi v Connecticutu. Opustili svá hezká, dobře placená učitelská místa na Palmerově akademii, čímž se vzdali nejen své dvouměsíční výplaty, ale i zdravotního pojištění a souvisejících příspěvků v rámci penzijního plánu. Dokonce vyměnili svůj malý Prius za nákladní pick-up Toyota Tacoma. Rozprodali nebo rozdali spoustu svého majetku a věci, které pro ně byly hodně důležité, uložili do pronajatého skladu.

Když kolegům a přátelům popsali své plány postavit dům, založit zahradu a chovat kozy a slepice, mysleli si, že se snad zbláznili.

„Hmmm, *nádhera*. Zní to jako všech devět kruhů pekla,“ řekla Helenina kamarádka Jenny na rozlučkovém večírku,

který uspořádala společně se svým manželem Richardem. Helen se zasmála.

„Napadlo tě někdy, že ses možná narodila v nesprávném století?“ zeptala se Jenny, přimhouřila oči a narovнала si sluneční brýle s šedými skly. Helen přikývla. Napadlo ji to často.

Jenny byla Helenina kamarádka od dětství. Znaly se od školky.

„Uvědom si, čeho všeho se vzdáváš,“ řekla Jenny „A kvůli čemu? Aby sis nechala umrznout zadek v nějaký ztracený díře. Aby sis hrála na ten hipísácký nesmysl o návratu k přírodě. Budeš od všeho úplně odříznutá. Už o tobě nikdy neuslyšíme.“

„Jasně, že uslyšíte,“ slibovala Helen.

„Jo, možná ve zprávách. Uslyšíme o tom, jak tě sežrali medvědi.“

„Medvědi černí lidi nežerou,“ poučil je Nate.

„Tak vlci,“ řekla Jenny.

„Ve Vermontu nejsou žádní vlci,“ opáčil Nate.

„Tak něco jiného, ty zálesáku.“ Jenny dramaticky protáhla oči v sloup a mávala sklenicí vína. „Stane se něco hrozného, to ti povídám. Přidáte se k nějaké sektě nebo kultu nebo tak něco. Helen si přestane holit podpaží a Nate, z tebe se stane Jack Nicholson z *Osvícení*. Nebo také Unabomber.“

„Přestaň,“ řekla se smíchem Helen.

„Vážně,“ řekla Jenny. „Ted Kaczynski taky praktikoval život v boudě v lese bez tekoucí vody a elektřiny a podívej, jak to s ním dopadlo. Bože, prosím, udělejte mi laskavost a rozmyslete si to dřív, než bude moc pozdě.“

Ale nerozmysleli si to.

Když Helen vyjádřila nějaké obavy ohledně toho, že se vzdávají veškerého zabezpečení, Nate řekl: „Ale uvědom si, že skutečné bezpečí je to, co pro sebe uděláme, co si vybudujeme. Až skončíme, budeme mít dům bez hypotéky,

který jsme si postavili vlastníma rukama, a dostatek půdy, kde si budeme moct vypěstovat všechno jídlo, které budeme potřebovat. O tom jsi přece vždycky snila, ne? Domov na venkově?“ Ano, bylo to tak. Líbilo se jí, jak se její sen stal i jeho snem. Vrhł se na to jako na vědecký projekt, kreslil plány, vytvářel tabulky, hodiny trávil vyhledáváním na internetu, dokonce sestavil i prezentaci v PowerPointu, aby jí předvedl plán jejich nového života, jasně rozvržený krok za krokem. „Podívej, když si to správně naplánujeme, budeme mít nejen dost peněz na stavbu našeho vysněného domu a zřízení samostatně udržitelného hospodářství, ale zbyde nám i finanční rezerva, ze které budeme moci žít ještě další rok, možná i déle, pokud budeme utrácet s rozmyslem. A když najdeme způsob, jak vydělat peníze naším hospodářstvím – prodejem vajec, javorového sirupu, dříví na topení, třeba i tvé domácí marmelády – možná se už nikdy nebudeme muset vrátit k práci na plný úvazek. Můžeme se pak soustředit na věci, které jsou pro nás důležité. Trávit čas venku, pečovat o náš pozemek. Jen si to představ. Každý den procházka k mokřadu, poznávání všech tvorů, kteří tam žijí,“ snil a oči mu plály vzrušením. „Možná bychom mohli dokonce začít psát blog o našem životě tady!“ navrhoval. „Zkusím promluvit s Petem. Určitě bude mít spoustu tipů. A vlastně tím vydělává slušné peníze, různými odkazy, reklamami a podobnými věcmi.“

„Já bych mohla prozkoumat historii kraje a zjistit, proč na našem pozemku údajně straší. Možná tu kdysi stál dům nebo farma?“

Nate nadšeně kýval hlavou. „Máme tu spoustu věcí na práci a spoustu peněz, které nám nějakou dobu vydrží,“ sliboval.

V dubnu se na pozemek několikrát vypravili a pak znovu začátkem května, aby zahájili úklid karavanu a sešli se se staviteli. Aby vyměřili, zakreslili a položili základy domu o rozměrech sedm krát jedenáct metrů, ježž si sami

navrhli podle starých plánů, které Helen našla v knize o historických domech. Jejich plánovaný dům se velmi podobal tomu prvnímu, do kterého se Helen zamilovala v New Hampshire. V přední části budou okna orientovaná na jih, aby tak získali co nejvíce pasivního slunečního tepla.

A bylo to tady, první den stavby. Helen sledovala, jak beton stéká kluzným žlabem, a myslela si: *A je to. Teď už jsme tu nadobro, ať se nám to líbí, nebo ne.* Bezpočtukrát ujišťovali své přátele, že se rozhodli správně. „Jakmile bude dům hotový, můžete k nám na venkov jezdit na víkendy!“ slibovala Helen. Značnou část Helenina dědictví utratili za pozemek, nákladák, náradí a stavební materiál. Peníze, které zbyly, pečlivě rozdělili tak, aby pokryly zbývající materiál na stavbu domu a výdaje na živobytí alespoň na další rok.

Minulou noc strávili v motelu, ale ode dneška budou spát v karavanu. Jejich první noc na pozemku. Zítra jim přivezou z dřevoskladu materiál na stavbu konstrukce a oni budou celý den rovnat a skládat hromady dřeva. Až složí materiál, budou pracovat na zřizování zahrady a čekat několik dní, než cement vyschne.

Bylo chladné ráno a syrový vzduch vyvolával pocit, že je spíš březen nebo duben než třetí týden v květnu. Helen se divila, že na místě vzdáleném pouhé čtyři hodiny severně od jejich původního domova v Connecticutu, je tak odlišné klima. Nate tam stál v nových pracovních botách a na bradě mu už rašilo strniště. „Nechám si narůst pořádné zálesácké vousy,“ holedbal se pokaždé, když mluvili o jejich novém životě ve Vermontu. Natáhla se a dotkla se jeho rašících vousů na bradě. Otočil se k ní a zazubil se. „Spokojená?“ zeptal se.

Zamyslela se a vře se na něj usmála. „Určitě,“ řekla. Ačkoliv určitého tady nebylo nic, to se nedalo popřít, ale... *Vyslov slova a proměň je ve skutečnost,* pomyslela si.

„*Jsem šťastná,*“ řekla.

Možná, že když to bude dostatečně dlouhou dobu opakovat, pak třeba ten pocit paniky a volného pádu do neznáma nakonec zmizí.

„Moc šťastná.“

Sama si utvářej svoji realitu. Proměň svá slova ve skutečnost.

Nate ji políbil. Byl to dlouhý polibek a muži uhrabující cement je sledovali, ale předstírali, že ne. A Helen si byla jistá, že na sobě cítí ještě pohled někoho dalšího. Bylo to opravdu hloupé, ale nemohla ten pocit ze sebe setřást. Odtáhla se a pohlédla na hranici lesa a pak dál, směrem k mokřadu.

Asi na půl vteřiny se domnívala, že zahlédla nějaký pohyb. Nějakou siluetu mizející v oparu.

„Dobrý?“ zeptal se Nate.

„Jo, jenom...“

„Jenom co?“

„Myslela jsem, že jsem někoho viděla.“

Usmál se a přehlédl celé prostranství a stromy. Stavební dělníky a jejich nákladáky. „No, máme tu nějakou společnost,“ řekl. „Navíc je tu asi tak stovka zvířat, která nás právě teď pozorují: myši, ptáci, hraboši, možná dokonce jedna nebo dvě srnky.“ Když se rozhlížel kolem a představoval si všechny ty živočichy, vypadal tak nadšeně, skoro jako malý chlapec.

„Naši noví sousedé,“ řekla.

A znovu ho políbila.

KAPITOLA 2

Olive

18. května 2015

Nezůstanou tady. *Nemůžou* tu zůstat.

Olive je sledovala ze svého bidýlka usazená vysoko v ohybu starého javoru, dalekohled přitisknutý k obličejí. Měla na sobě maskáčové kalhoty a bundu. Obličej si pomazala blátem, aby splynula se stromy. Vlasý měla stažené dozadu do pevného copu.

„Přijdeme pozdě,“ zaskučel Mike až příliš nahlas. Seděl na větvi pod ní, v zoufalství nalepený ke stromu.

„Psst,“ zasyčela na něj dolů. Obličej měl kulatý a zpočiny, vlasý mu maminka zkrátila strojkem a přitom vynechala pár pramenů, které mu teď legračně odstávaly jako malé anténky. Kdyby byla opravdu dobrá kamarádka, nabídla by se, že mu je přistříhne. „Buď v klidu,“ řekla.

Táta ji bral na lov od jejích šesti let. Věděla, jak zůstat v klidu, jak splynout s okolím tak, aby ji nikdo neviděl. Devadesát procent lovu bylo studováním zvyků kořisti – stopování, sledování, zachovávání dokonalého klidu a čekání. Čekání na správný okamžik.

„Nechápu, co je na tom tak zvláštního,“ stěžoval si Mike, teď už šeptem. „Chci říct, proč vlastně vůbec ty lidi sledujeme?“

„Protože oni sem nepatří,“ řekla. „Úplně *všechno* zničí.“

Dalekohledem prozkoumávala connecticutskou poznávací značku na jejich zbrusu novém nákladním pick-upu. Všimla si neposkvrněných kožených pracovních bot, které měl muž na sobě spolu s nažehlenou flanelovou košilí

a džínami. Skoro jako by právě vystoupil ze stránky katalogu Bushman. A ta žena – vypadala, že se zrovna chystá na lekci jógy, oblečená v legínách, běžeckých botách a přiléhavé mikině s kapucí. Všechno se zdálo úplně nové a drahé.

„Náplavy z města,“ řekla Olive znechuceně. Zнала tenhle typ lidí. Její táta si na ně neustále stěžoval. Postaví si na svůj pozemek cedule LOVIT ZAKÁZÁNO, budou jezdit až do Montpelier, kde si budou v obchodě kupovat organické potraviny, přidají se k diskuzní skupině v knihovně, budou pít pivo z malých pivovarů a jíst domácí sýry místní výroby. Budou si naříkat na muchničky, neprůjezdné rozbahněné silnice, zápach z mléčné farmy o kus dál dole po cestě. Jo, tenhle typ tedy znala dobře. A věděla, že někdy místní těžké podmínky nevydrží. Jednou v zimě pak dají svůj pozemek znovu do prodeje a zamíří na jih.

Ale někteří z nich zůstali.

Někteří z nich se přizpůsobili.

Zabydleli se tu a tvrdili, že nikde se necítili tolik doma jako právě tady.

No není to skvělé žít na místě, kde vás lidi přijmou, kde každý může být doopravdy sám sebou.

Z takových řečí se Olive dělalo na blití.

Otec na to Olive upozornil. Říkal, že dvojice z jiného státu koupila pozemek asi kilometr a půl dolů po cestě a podala žádost o stavební povolení. Přijeli tam geodeti a bagry. Olive si ale myslela, že to bude trvat déle. Že možná ani nepřijedou. Ale teď tu byli, v novém nablýskaném nákladním pick-upu a v novém skvělém oblečení a dívali se, jak z míchačky vytéká beton a tvoří základy domu. Opravdu se to dělo.

Zaryla špinavé nehty do drsného kmenu stromu, rýpala pod uvolněným kouskem kůry, dokud se neodloupl, a pak ho sledovala, jak se odrazil od Mikeovy hlavy a snáší se k zemi.

„Olive, jestli zase přijdu pozdě do školy, táta mě vykostí.“

„Tak jdi,“ řekla. Mike uměl být hrozná bábovka. Vždycky ze všeho nakonec vycouval a nechal ji v tom samotnou. Vyvlíkl se ze skvělých akcí, které si spolu plánovali, protože když došlo na lámání chleba, Mike nesnášel porušování pravidel. Nesnášel, když se dostal do problémů, a patřil k těm, kteří se rozberejí, když je učitel vyvolá a ječí na ně. Navzdory tomu, že byl teď už v prváku na střední škole, a tedy žádné mimino ze základky. Někdy jí připadalo, že Mike zrovna žebra o to, aby mu nakopali zadek, a od jeho nástupu na střední k tomu docházelo možná až moc často.

„Fakt,“ řekla. „Měl by sis pospíšet do školy.“ Pravdou bylo, že ho tady teď stejně nechtěla. Neměl ani páru, jak setrvat v klidu a splynout s okolím.

„Pojď se mnou,“ žadonil a ve tváři měl smutný prosebný výraz, oči vykulené tak, že vypadal jako dětská panenka. K tomu všemu ještě Mike vždycky zvýšil hlas, kdykoliv se objevila sebemenší možnost vzniku problémů. Díky tomu působil spíš jako pětiletá holčička než čtrnáctiletý borec.

„Jestli půjdeš zase za školu, pošlou k vám úředníka pro záškoláky nebo něco takového.“

Olive se zhnuseně uchechtla. Žádný úředník pro záškoláky neexistoval. Kdyby ano, bouchal by u nich doma na dveře už dávno. Tenhle rok nebyla zrovna vzorná studentka a už si ani nepamatovala, kolikrát odešla ze školy dřív nebo nepřišla vůbec. Odevzdávala některé písemné úkoly a objevovala se na testy a většinou to dopadlo docela dobře, ačkoliv se neučila.

„Podívej,“ zašeptala k němu dolů. „Buď zůstaň, nebo jdi. Mně je to jedno. Ale jestli zůstaneš, musíš sedět v klidu a držet hubu.“

„Jak myslíš,“ řekl Mike a začal neobratně šplhat zpátky ze stromu na zem. Pak, jakmile byl dole, vzal svůj těžký batoh, který ho téměř převažoval, a vlekl se pryč. Pohyboval se jako medvěd. A také tak vypadal: vysoký, s kulatými

zády a velkým břichem. Lidi ve škole o něm říkali, že je de-
ment, že se takový narodil, protože jeho rodiče jsou bratr
a sestra, ale nic z toho nebyla pravda. Olive věděla, že
Mike je tisíckrát chytřejší než kdokoliv, koho kdy potka-
la. Děsivě chytrý. Když si přečetl knihu, dokázal si z ní
pamatovat každý detail a počítal příklady, na které by si
netroufli ani opravdu dobří studenti závěrečného ročníku.
Cítila se mírně provinile, že ho poslala takhle pryč, ale
měla snad na výběr?

Vynahradí mu to později. Koupí mu jeden z těch čokolá-
dových zákusků ve školní kavárně, které má tak rád, nebo
mu ve skřínce nechá nový komiks. Mike miloval Green
Lantern. Když byli mladší, vymysleli si hru, kde Mike
byl vždycky Green Lantern, dokonce si vyrobil i vlastní
magické prsteny z kousku měděné trubky, ze kterých mu
zezelenaly prsty, a Olive byla vždycky padouch, kterého
se snažil chytit. Olive věděla, že Mike stále nosí ten starý
prsten v kapse, i když mu byl už příliš těsný. Byl to jeho
vlastní podivný talisman pro štěstí.

Olive se znovu podívala na novou dvojici, dalekohled
tiskla k očím a cítila, jak se v ní vzмáhá hněv jako příli-
vová vlna.

„Vykážu vás odsud,“ řekla a znělo to vážně hloupě, ale
něco takového kdysi četla v jedné knize. V knize o krá-
lovství a dracích a magických věcech a myslela si, že to
možná budou kouzelná slova, která ty lidi odeženou pryč.
„Vykážu vás odsud.“

Nebyla o nic lepší než Mike a jeho blbý starý prsten.
Nic takového jako kouzla neexistovalo. Bylo jí čtrnáct let.
Příliš na to, aby věřila na takové hlouposti, jako jsou přání,
magická slova nebo prsteny.

Ale kdyby tady ti lidé zůstali, všechno by se tím zničilo.

Nikdy by poklad nenašla, kdyby se tu musela plížit po-
tmě v noci. A musela ho najít už brzy. Čas je, jak se říká,
to nejcennější.

Někteří lidé tvrdili, že to jsou všechno lži, drby a že žádný poklad nikdy neexistoval. Dokonce ani Mike tomu nevěřil. Ne doopravdy. Jen to předstíral, aby Olive udělal radost. Vždycky, když se vydala pátrat po pokladu, chodil s ní a choval se, jako by ho měla každým dnem najít. Ona ale věděla, že si myslí, že k tomu nikdy nedojde.

Nicméně Mike, jakkoliv byl nadaný v matematice a dokázal odříkat veškeré údaje, které si kdy přečetl v jakékoliv knize, o mnoha dalších věcech neměl ani páru. A navíc, většina lidí jsou idioti.

Olive byla moudřejší. Věděla to, protože její vlastní matka jí o tom pověděla pravdu.

„Samozřejmě, že je to pravda!“ řekla jí máma před dvěma lety. Byly u Olive v pokoji a dělaly jarní úklid – sundávaly záclony, umývaly okna a dřevěný nábytek. Olive milovala jarní úklid. Vždycky měla svůj pokoj čistý a udržovala v něm pořádek, ale když ho s mámou společně vydrhly, bylo to ještě lepší. Všechno jen svítilo a citrónová vůně čisticího prostředku v Olive vždycky vzbuzovala radost a svěží pocit.

„Věděla, že si pro ni přijdou, víš, a tak vzala všechno zlato a stříbro a všechny šperky a zakopala je na tajném místě,“ vysvětlovala jí matka a posunula postel, aby pod ní mohla vytříit podlahu. „Někde v lesích na okraji mokřadu. Pak, jakmile byl poklad v bezpečí, pokusila se utéct. Myslela si, že se pro něj později vrátí.“

„Ale oni ji chytili,“ řekla Olive a namočila mop do kbelíku s bublinami.

„Ano. Její vlastní dcera je přivedla rovnou k ní. Tak se to povídá.“

„To bych ti, mami, nikdy neudělala,“ řekla Olive a vyždímala mop.

„Já vím, že ne,“ prohrábla Olive vlasy. „A ještě něco vím, Ollie, holčičko moje. Ty a já ten poklad najdeme. Jsem si tím absolutně jistá. Je to náš osud.“

Olive se tohle moc líbilo. Vědět, že mají osud. Že jsou součástí něčeho většího, než jsou ony samy, něčeho, co je spojuje s událostmi, jež se odehrály před generacemi. Toho dne, kdy spolu s mámou uklízely, to viděla úplně jasně. Najdou poklad, vykopou ho ze země. Budou slavné. Bohaté. Máma říkala, že by mohly použít ty peníze na splacení všech dluhů, dokonce i na splacení hypotéky, a pak by se vydali cestovat po světě – ony dvě a táta. Olive si představovala, jak si všichni spolužáci večer zapnou televizi a Olive se na ně bude usmívat z večerních zpráv, protože našla s maminkou poklad, v jehož existenci nikdo nevěřil.

Pak se ale něco změnilo. Máma pro sebe objevila jiný osud, ale do toho Olive nepatřila. Začalo to nenápadně. Máma začala být tišší a tajnůstkářská. Olive nevěděla, kdy přesně nastala ta změna, ale máma přestala mluvit o pokladu. Jednou u večeře, když se jí na něj Olive zeptala, jen se jí vysmála, jako by Olive byla hlupák. Pak řekla: „Ollie, žádný poklad přece není. Ne doopravdy. Byla to jen pohádka, kterou jsem ti vyprávěla, když jsi byla malá. Ale na takové hloupé báchorky už jsi pomalu dost velká.“

A začala se chovat, jako kdyby Olive a tátu skoro neznala. Jako kdyby jí pobyt doma naháněl husí kůže. Začala být nervózní, pořád si vymýšlela nějaké výmluvy, aby mohla jít ven – potřebovali koupit mléko, byla krásná noc na dlouhou procházku, kamarádka potřebovala s něčím pomoci. Pořád víc a víc času trávila mimo domov. Ten rok dokonce vynechala i jarní úklid, a když jí to Olive připomněla, jen pokrčila rameny a řekla, že dům je čistý dost.

Loni v létě, jednou pozdě v noci, slyšela Olive, jak se rodiče hádají. Slyšela otce, jak říká: „Kdo to je?“ Pak pokračoval: „Polovina města o tom ví.“ Máma to popírala a žádala ho, aby prosím, pro lásku boží, tolik nekřičel.

Ráno pak maminka nepřišla dolů na snídani. Normálně bývala vzhůru jako první a vychutnávala si kávu, ale toho